

Cuprins

Capitolul 1	
Lopeți și oameni	7
Capitolul 2	
Speznaz și GRU	11
Capitolul 3	
O istorie a Speznaz	19
Capitolul 4	
Unitățile de luptă ale Speznaz	51
Capitolul 5	
„Ceilalți”	77
Capitolul 6	
Sportivii	83
Capitolul 7	
Selecția și instrucția	99
Capitolul 8	
Rețeaua de agenți	124
Capitolul 9	
Armele și echipamentul	139
Capitolul 10	
Instrucția de luptă	162
Capitolul 11	
În spatele liniilor inamice: tacticile Speznaz	187
Capitolul 12	
Controlul și operațiunile combinate	211

Capitolul 13	
Speșnaz și dezinformarea	224
Capitolul 14	
Planuri de viitor	237
Capitolul 15	
Primul război mondial al trupelor Speșnaz	248
<i>Anexe</i>	273
<i>Anexa A. Organizarea Speșnaz la nivelul armatei</i>	275
<i>Anexa B. Organizarea Speșnaz la nivelul frontului</i>	278
<i>Anexa C. Organizarea Speșnaz la nivelul flotei</i>	280
<i>Anexa D. Organizarea Speșnaz la nivel strategic</i>	282
<i>Anexa E</i>	284
<i>Anexa F</i>	288
<i>Index</i>	297

În echipele sportive ale districtelor și grupelor militare, ale armatelor, flotelor și flotilelor există și un procent foarte ridicat de femei care practică un sport și care apără onoarea districtului sau grupei lor. Ca și bărbații, femeile primesc un grad militar și sînt și ele recrutate în Spețnaz.

Nu există femei în unitățile Spețnaz obișnuite. Însă în unitățile formate din sportivi profesioniști femeile reprezintă cam 50%. Ele practică diferite sporturi: parașutism, planorism, pilotaj, tir, alergare, înot, motocros și așa mai departe. Fiecare femeie care intră în Spețnaz trebuie să mai practice și alte forme de sport în afară de specialitatea sa, dintre care unele sînt obligatorii – de exemplu, sambo, tirul și încă vreo cîteva. Femeia respectivă trebuie să ia parte la exerciții cot la cot cu bărbații și să studieze toate materiile necesare pentru a opera în spatele liniilor inamice.

Faptul că trebuie să existe un procent atît de ridicat de femei în formațiile de sportivi din Spețnaz ține de psihologie și de strategie: dacă, în timpul unui război, în spatele liniilor inamice ar apărea brusc un grup de tineri înalți, cu umeri largi, acest lucru ar intriga, avînd în vedere că toți bărbații ar trebui să fie pe front. Însă, dacă în aceeași situație oamenii ar vedea un grup de fete atletice, este puțin probabil că s-ar alarma cineva sau ar fi surprins.

Pentru a avea succes în război trebuie să cunoști foarte bine condițiile naturale ale zonei în care urmează să operezi: terenul și clima. Trebuie să ai o idee clară despre obiceiurile populației locale, limbă și posibilitățile de a te ascunde – pădurile, boscheții, munții, peșterile – și obstacolele pe care trebuie să le depășești – rîurile, rîpele și viroagele. Trebuie să cunoști locația unităților militare

și a poliției inamicului, tacticile pe care le folosesc și așa mai departe.

Un soldat dintr-o unitate Speznaz obișnuită nu poate, desigur, să viziteze locurile unde este probabil să lupte în eventualitatea unui război. Însă un sportiv de înalt nivel are această ocazie. Armata sovietică profită de asemenea ocazii. De exemplu, în 1984 în Franța a avut loc al 12-lea campionat mondial de parașutism. Se concursa pentru 26 de medalii de aur, dintre care echipa sovietică a câștigat 22. „Echipa sovietică” era de fapt o echipă care aparținea forțelor armate ale Uniunii Sovietice. Era formată din cinci bărbați și cinci femei: un căpitan, un *praporșciki*-major, trei *praporșciki*, un sergent-major și patru sergenți. Antrenorul echipei, medicul și tot personalul tehnic erau și ei ofițeri sovietici. Reporterul sovietic care însoțea echipa era un colonel. Acest grup de „sportivi” au stat un timp în Paris și în sudul Franței. O excursie foarte interesantă și foarte utilă, la care au participat și alți ofițeri sovietici – de exemplu, un colonel care era antrenorul echipei cubaneze.

Să presupunem că a izbucnit un război. Armata sovietică trebuie să neutralizeze capacitatea nucleară a Franței. Franța este singura țară din Europa, în afară de URSS, care stochează rachete nucleare strategice în depozite subterane. Aceste depozite constituie o țintă extrem de importantă, poate cea mai importantă din Europa. Ele vor fi neutralizate de o forță Speznaz. Și pe cine va trimite înaltul comandament sovietic să îndeplinească această misiune? Răspunsul este că, după campionatul mondial de parașutism, are deja o echipă perfectă.

Se afirmă că sportul ameliorează relațiile dintre țări. Această idee este foarte stranie. Dacă ar fi așa, de ce nu i-a

venit nimănui ideea în timpul celui de-al doilea război mondial să invite în propria țară niște parașutiști SS pentru a îmbunătăți raporturile cu naziștii?

În prezent fiecare țară are motive întemeiate să nu primească pe teritoriul său sportivi militari sovietici. URSS nu ar trebui judecată în funcție de trecut. Să luăm trei cazuri: guvernul sovietic a trimis trupe în Cehoslovacia temporar. Desigur, noi credem declarațiile făcute de guvernul sovietic și știm că după un anumit timp trupele sovietice vor fi retrase din Cehoslovacia. Dar, pînă să se întîmple acest lucru, există suficiente motive pentru a nu permite „temporar” armatei sovietice să intre în nici o țară liberă.

În al doilea rînd, Uniunea Sovietică a trimis un contingent „limitat” de trupe în Afganistan. Ideea liderilor sovietici era că termenul *limitat* va liniști pe toată lumea – ar exista motive de îngrijorare dacă în Afganistan ar fi un contingent „nelimitat” de trupe sovietice. Dar, atît timp cît contingentul „limitat” de trupe sovietice se află încă în Afganistan, nu ar fi o idee proastă să se limiteze numărul de colonei, maiori, căpitani și sergenți sovietici din țările occidentale, mai ales al celor care poartă berete albastre și insigne aurii în formă de parașută la rever. Acești oameni cu berete albastre omoară copii, femei și bătrîni în Afganistan în modul cel mai brutal și mai nemilos.

În al treilea rînd, un pilot sovietic a doborât un avion de pasageri în care se aflau sute de oameni. După acest incident, mai are vreun sens să participi la competiții internaționale alături de piloți sovietici ca să afli cine e mai bun? În mod sigur răspunsul este clar, fără să mai fie nevoie de nici o competiție.

Sport înseamnă politică, iar sport de înalt nivel înseamnă politică la nivel înalt. La sfârșitul ultimului război URSS a pus mâna pe cele trei state baltice, Estonia, Letonia și Lituania, iar Occidentul nu a recunoscut niciodată dreptul Uniunii Sovietice de a ocupa aceste teritorii. Bine, au spus liderii sovietici, dacă nu vreți să îmi recunoașteți acest drept *de jure*, recunoașteți-l *de facto*. S-au realizat multe lucruri, unele cu ajutorul sportului. În timpul Jocurilor Olimpice de la Moscova unele competiții s-au desfășurat la Moscova, iar altele în teritoriile ocupate ale statelor baltice. Atunci am stat de vorbă cu mai mulți politicieni și sportivi occidentali. I-am întrebat: dacă Uniunea Sovietică ar fi ocupat Suedia, ar mai fi participat ei la Jocurile Olimpice de la Moscova? Pe un ton plin de indignare, mi-au răspuns: „Nu!”. Dar, dacă o parte dintre competiții olimpice s-ar fi desfășurat la Moscova, iar altele la Stockholm, s-ar fi dus în Stockholmul ocupat de ruși? Aici indignarea lor a atins cote maxime. Ei se considerau oameni de caracter și nu ar fi mers niciodată într-o țară ocupată. Atunci de ce, am întrebat eu, au mers la Jocurile Olimpice, având în vedere că o parte dintre competiții se desfășurau pe teritoriul ocupat al statelor baltice? La această întrebare nu am primit nici un răspuns.

Unitățile Speznaz formate din sportivi profesioniști sînt o elită a elitei. Ele sînt constituite dintr-un material uman mult mai bun (care într-o anumită măsură se ridică la standarde olimpice), se bucură de condiții de viață incomparabil mai bune și de mult mai multe privilegii decît alte unități Speznaz.

Pentru a-și îndeplini misiunile, sportivii profesioniști au dreptul să contacteze agenți Spețnaz de pe teritoriul inamicului și să le ceară ajutorul. Ei sînt de fapt avangarda tuturor celorlalte formațiuni Spețnaz. Sînt primii care primesc cele mai noi arme și echipamente și primii care testează cele mai noi și mai riscante tipuri de operațiuni. Abia după ce unitățile de sportivi au experimentat aceste noi arme, echipamente și moduri de operare, ele sînt adoptate de unitățile Spețnaz obișnuite. Iată un exemplu.

În cartea mea *Acvariul*, publicată pentru prima dată în iulie 1985, am descris acea perioadă din viața mea cînd am fost ofițer al Direcției de Informații într-un district militar și a trebuit adesea să fiu reprezentantul personal al șefului serviciului de informații din acel district în relațiile cu trupele Spețnaz. Perioada pe care am descris-o a fost identificată clar: era după întoarcerea mea din Cehoslovacia „eliberată” și înainte de a intra la Academia Militară Diplomatică, în vara anului 1970.

Am descris unitățile Spețnaz obișnuite cu care am avut de-a face. O grupă sare cu parașuta de la 100 de metri. Fiecare soldat avea o singură parașută: în acea situație parașuta de rezervă nu mai avea rost. Se ateriza pe zăpadă. În toată cartea mă refer la un singur tip de parașută: D-1-8. Patru luni mai tîrziu, în revista *Sovetski Voin* din noiembrie 1985, un anume general-locotenent Lisov a publicat ceea ce s-ar putea numi preistoria săriturilor cu parașuta în grup în cadrul unităților Spețnaz de la un nivel periculos de jos. Generalul descrie o săritură în grup de la o înălțime de 100 de metri în care fiecare soldat avea o singură parașută și explică faptul că parașuta de rezervă

nu mai avea rost. Se aterizează pe zăpadă. Articolul face referire la un singur tip de parașută – D-1-8.

Generalul Lisov descria testele efectuate din octombrie 1967 pînă în martie 1968. Desigur, generalul nu a menționat unde au avut loc aceste teste și, bineînțeles, nici nu a folosit cuvîntul Spețnaz. Însă a subliniat faptul că testul nu a fost efectuat pentru că ar fi avut vreo legătură cu sportul. Dimpotrivă, conform regulilor stabilite de organisme sportive internaționale de la vremea aceea, o persoană care, în timpul unei competiții, își deschidea parașuta la mai puțin de 400 de metri de pămînt era descalificat.

Generalul Lisov a efectuat testele încălcînd toate regulile sportive și fără intenția de a demonstra vreo îndemîinare sportivă. Sportivii militari au sărit din avion la o înălțime de 100 de metri, așa că parașutele lor s-au deschis probabil și mai jos. Saltul în grup a avut loc simultan din mai multe avioane, parașutiștii sărind din avion cam la o secundă unul de altul. Fiecare dintre ei a plutit în aer între 9,5 și 13 secunde. Generalul Lisov a rezumat astfel: 100 de metri, 50 de soldați, 23 de secunde. Un rezultat uimitor conform oricăror standarde.

Cei 50 de soldați simbolizau istoria de 50 de ani a armatei sovietice. Săritura a fost planificată pentru 23 februarie 1968, de Ziua Armatei, dar, din cauza vremii, a fost amînată pînă pe 1 martie.

La vremea aceea nu aveam cum să fi știut de testele generalului Lisov. Însă acum îmi este cît se poate de clar că tactica dezvoltată în unitățile de luptă Spețnaz în 1969-1970 fusese inițiată de niște sportivi militari profesioniști cu un an înainte.